

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 862/2021
07.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душко Миљуш, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 404/19 од 09.10.2020. године, у седници одржаној 07.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 404/19 од 09.10.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 404/19 од 09.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2836/17 од 14.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци на име неисплаћених делова плата, исплати за период јануар 2007. – април 2009. Године, појединачне месечне износе са каматом, наведене у овом ставу. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да у корист тужиле, а на име износа опредељених у ставу првом пресуде, за период од 01.01.2007. године од 01.05.2009. године, обрачуна и уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код надлежног фонда пензијског и инвалидског осигурања Београд. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 404/19 од 09.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног

-2-

права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, (погрешно наведен члан 395. ЗПП).

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Према образложењу побијане другостепене пресуде, у конкретној ситуацији је тужена у угуженом периоду исплату плате по коначном и правноснажном решењу од 01.01.2007. године уредно вршила, а тужиља до закључења главне расправе пред првостепеним судом није доказала да је тражила измену наведеног решења којим јој је утврђен коефицијент, односно да је покренула поступак за измену назначеног појединачног акта, и измену у складу са повећањем плате у јавном сектору која су у међувремену вршена, којима тужиља није била обухваћена и на које сматра да има право, те је према оцени тог суда правилан закључак првостепеног суда да тужбени захтев за исплату разлике плате са каматом је неоснован, као и за уплату разлике доприноса за обавезно социјално осигурање.

У овој парници из радног односа, према оцени овога суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 11.11.2011. године. Такса на тужбу је одређена у укупном износу од 15.150,00 динара (према налогу за плаћање судске таксе од 14.11.2011. године), што сходно Тарифном броју 1, став 1. тачка 3. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр.28/94...95/18), одговара вредности предмета спора у износу од 267.506,00 динара, противвредност 2621,84 евра. Поднеском од 14.06.2012. године, тужбени захтев је опредељен на износ од 362.257,88 динара, што одговара противвредности 3.103,78 евра.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да је ревизија дозвољена у парницима о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

-3-

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиље ради исплате тражене разлике плате, као главног захтева (у конкретној ситуацији захтев ради уплате тражених доприноса не чини главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић